vozidla, když nebyla poháněna živelní silou (§ 1, odst. 1, autom. zák.), nýbrž byla pouze tažena živelní silou, a že proto není na jeho straně předpokladu pro odpovědnost podle automobilového zákona. Po této stránce se dovolatel odkazuje na rozhodnutí č. 10010 Sb. n. s., v němž bylo blíže vyloženo, že jest považovati za jízdu ve smyslu § 1 autom. zák. jízdu porouchaného jízdního silostroje, jenž byl vzat do vleku jiným silostrojem a při této dopravě hnán motorickou silou vlekoucího jej silostroje a jenž byl za tím účelem připoután k vlekoucímu jej silostroji, takže vlečený silostroj musil sledovati směr a rychlost jízdy vlekoucího jej silostroje. Pokud se v dovolání dovozuje, že prý tu šlo o vrak silostroje a že tedy nešlo o silostroj v provozu poháněný živelní silou, podotýká se toto: V § 1 autom. zák. není stanoveno, že silniční vozidlo musí býti poháněno vlastní živelní silou, nýbrž se tam jen všeobecně stanoví, že musí býti poháněno živelní silou, což se vytýká na rozdíl od vozidel poháněných silou lidskou nebo zvířecí. Podle toho není závažné, zda pohánějící živelní síly jsou vyvíjeny přímo ve vozidle samém, či zda jsou přiváděny zvenčí. Je proto pod pojem silničního vozidla poháněného živelní silou podřaditi jak přívěsné vozy, tvořící s motorovým vozem jediné vozidlo, tak i k jízdě nezpůsobilý automobil, odvážený jiným automobilem. V takovém případě nelze ani majitele a řidiče vlekoucího silostroje, ani majitele a řidiče vlečeného silostroje vyloučiti z odpovědnosti. V souzeném případě nelze společně žalovaného majitele vlečeného silostroje z odpovědnosti vyloučiti již proto, že se úraz stal právě následkem vady silostroje jemu patřícího a jím řízeného. Ostatně jest pokládati trojkolku, přivázanou v době nehody provazem k vlekoucímu jej nákladnímu automobilu, za těleso hnané jedinou živelní silou spolu s vlekoucím automobilem a odpovídá proto žalovaný majitel trojkolky v souzeném případě s majitelem vlekoucího nákladního automobilu solidárně. V rozhodnutí č. 10010 Sb. n. s., a to v právní větě tohoto rozhodnutí bylo sice vysloveno, že provozovatelem jízdy i vlekoucího i vlečeného auta jest majitel vlekoucího auta a ten že ručí za úraz způsobený vlečeným autem, třebas mu toto auto nepatřilo a nebylo mu odevzdáno vlastníkem k provozu, ale z důvodů onoho rozhodnutí lze seznati, že tento názor byl vysloven jen na základě skutečností v onom případě zjištěných a od souzeného případu odlišných. Uznal-li tudíž odvolací soud, že odpovědnost spolužalovaného K. bylo posuzovati podle zákona automobilového, nikoli podle občanského zákona, a že žalovaný K. odpovídá se žalovaným N. solidárně, jest jeho právní názor schváliti.

Čís. 15778.

Lhůta pro promlčení přednostního pořadí dávky z majetku se přerušuje vyhlášením konkursu na jmění dlužníkovo jen, byl-li konkurs vyhlášen na návrh Čs. státu za účelem vymáhání dávky z majetku.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, R I 1520/36.)

Prvý soud, rozvrhuje nejvyšší podání, přikázal Československému státu v přednostním pořadí přihlášenou dávku z majetku. Rekursní soud nepřikázal nic na dávku z majetku v přednostním pořadí, poněvadž tříletá lhůta pro promlčení přednostního pořadí, uvedená v § 62, odst. 2, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n., počítaná ode dne knihovního zajištění dávky z majetku, to jest ode dne 23. března 1932, uplynula přede dnem příklepu, jenž byl udělen dne 11. června 1935.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud klade počátek tříleté lhůty na den 23. března 1932 proto, že tímto dnem bylo zahájeno podle zákona soudní vymáhání dávky z nemovitosti, čímž již dříve započatá tříletá lhůta byla podle § 62, odstavec 3, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n. přerušena, takže tímto dnem započala plynouti nová tříletá lhůta. Stěžovatel má za to, že tříletá promlčecí lhůta byla přerušena tím, že byl dne 26. dubna 1933 vyhlášen konkurs na jmění dlužnice, a poněvadž konkurs dosud skončen není, plyne prý přerušená promlčecí lhůta se zřetelem k § 11 konk. ř. dále. Že byl vyhlášen konkurs, bylo exekučnímu soudu ovšem známo, poněvadž jde o zcizení nemovitosti na návrh správce konkursní podstaty. Ale dovolací rekurent netvrdil, — a neplyne ani z pozemkové knihy, ani z exekučních spisů, — že byl vyhlášen konkurs na jeho návrh. Nemůže proto dovoditi, že prohlášení konkursu má pro něj týž účinek jako zahájení soudní exekuce a že jím byla přerušena tříletá lhůta promlčecí. Ustanovení § 11 konk. ř. nebránilo Československému státu, aby i po prohlášení konkursu vedl exekuci na vydražené nemovitosti, poněvadž podle čl. III č. 3 uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. zůstaly nedotčeny i předpisy o exekuci k vydobytí nebo zajištění státních daní a jiných dávek, vedené za konkursu na věci, na kterých vázne pro tyto pohledávky přednostní právo. Zůstalo tudíž konkursem nedotčeno i ustanovení § 62, odst. 1, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n., podle něhož přísluší dávce z majetku přednostní zákonné zástavní právo na nemovitosti do částky poměrně na ni vypadající, avšak nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty. Měl-li Československý stát toto přednostní právo pro dávku z majetku na vydražených nemovitostech proto, že po vyhlášení konkursu na jmění dlužnice měl zástavní právo knihovně zajištěné, a nebylo-li jeho přednostní pořadí promlčeno v době vyhlášení konkursu, mohl i po vyhlášení konkursu dávku z majetku soudně vymáhati z nemovitosti vydražené a tím přerušiti promlčecí lhůtu, plynoucí ode dne knihovního záznamu ze dne 23. března 1932. Neučinil-li tak a nechal-li promlčecí tříletou dobu projíti, pozbyl přednostního pořadí.

Čís. 15779.

Kominický mistr má nárok na náhradu proti vlastníkovi domu ležícího v obvodu jemu přikázaném, nabídl-li se k vymetání komínů a vlastník domu mu to nedovolil.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, Rv I 561/35.)